

нии пред публика от непосветени – не само името на героинята е значещо, но и статусът на спътница на Афродита, каквото е едно от значенията на думата „харита“⁵. Красотата овладява погледите и през тях душите ловят „на стройний стан движенията дивни и техний израз...“

Танцът е доминантен като изразяващ съпричастяване с музиката (и в „Луд гидия“), но танцът разкрива и тялото по друг начин – в сравнение с втората част на първото стихотворение в „Епически песни“ с разхвърчалите се торби и хартии, във „Фрина“ танцът е самодостатъчен и не е следствие от магията, а поражда магично въздействие.

Единствено в погледа на „плешивий, нисколобен хелиаст“ Ефтий разказвачът прочита желанието за мъст, сякаш единствено върху него не въздейства танцът. А да не те лови магията, е белязаност, която може да е както позитивна, така и негативна.

Всъщност това е тоталното разминаване между общностното изискване към съдията, между дълга му и неговото желание. А оттук следват и всички манипулативни разгръщания на говоренето. Съдията провакира погазването на някакво правило, за да отмъсти, прилагайки след това закона.

По-интересно тук несъмнено е не само ставащото като манифестиране на красотата и нейната сила (власт), важен е маркираният от разказа контекст на мистериите, акцентуващи върху свързването на светове – тукашния и отвъдния, прераждането и вечността.

Именно в него се разполага опитът да бъде осъдена Фрина. А съдебният процес е сякаш предварително решен и трябва да задоволи изпълнените с „жад за мъст сърца“ – мъст, която е ирационална и има единствената цел да предотврати евентуалното наказание от страна на боговете.

Разказът вижда Фрина пред съда на хелиастите в застиналостта пред света, но в раздвижеността в нейните вътрешни пространства. Тя се доближава и отдалечава от непосредствено заобикалящото я, едновременно е във и извън него. Това е психологическото основание в съдебния процес да не звучат думи, по-точно героинята да не ги чува – тя само вижда погледи и ще отговори със своя жест не на думите, а на погледите.

Единствено лекият трепет разтваря „в миг устните й“ – плах опит да се произнесе нещо, което предварително е заглушено от ропота и виковете на тълпата, които само с назоваването унищожават „безумните“ и „безпътните“. Лудостта като квалификация, обосноваваща и оправдаваща наказанието, отново е аргумент, както и в „Луд гидия“.

Сблъсъкът е видян от разказа така:

*И веч готов отсъда да отсъди,
съветът на мъжете се надигна.*